

ER IS EEN KINDJE GEBOREN....

Rie Stoové—Bauer

„**H**ans, nu moet je vanavond heus niet zo zeuren, als moeder zegt dat we naar bed moeten,” zegt Mieke.

„Waarom niet?” vraagt Hans.

Hans vindt het zo moeilijk om dadelijk met spelen op te houden.

„Omdat moeder beloofd heeft ons vanavond een héél mooi verhaal te vertellen,” zegt Mieke.

„Wat zou het zijn?” vraagt Hans nieuwsgierig.

„'t Is vast een Kerstverhaal,” antwoordt Mieke, „want het is al heel gauw Kerstmis, weet je dat wel?”

„Natuurlijk, ik heb toch de Kerstbomen op straat gezien.”

„Ik wou dat we nu al naar bed moesten. Hoe laat zou het zijn?” vraagt Mieke.

„Ik wil nog helemaal niet naar bed,” bromt Hans.

„Ik ga naar moeder toe,” zegt Mieke. „Ik vind ons kleine Petertje zo lief. En jij dan Hans?”

„Ik ook!”

„Ga je dan mee?”

„Nee, ik blijf spelen.”

Mieke trippelt naar moeder toe, die Peter juist uit zijn wiegje gehaald heeft om hem te helpen.

„Mag ik hem eventjes vasthouden, moesje?”

„Heel eventjes Mieke, maar voorzichtig hoor!”

Mieke strekt haar armpjes uit en met een rood hoofdje van inspanning houdt ze Petertje vast. Och, wat is hij lief! Kijk toch z'n handjes en voetjes!

„O, moeder, hij heeft vast honger, hij hapt aldoor met zijn mondje,” zegt Mieke.

„Geef hem maar gauw, dan zal ik hém eerst helpen en dan komen jullie aan de beurt.”

„Moeder, vertelt u ons dan dat mooie verhaal, dat u ons beloofd hebt?”

„Natuurlijk kind, dat heb ik jullie toch beloofd. Help jij me dan met broertje. Geef je me de luiers en de poederbus?” vraagt moeder. Heerlijk vindt Mieke het om moeder te helpen, dan schiet meteen de tijd vlug op om naar bed te gaan.

Als Petertje verschoond is en zijn buikje vol heeft gedronken, ligt hij tevreden in zijn wiegje.

Mieke staat nog even bij hem.

Daar komt Hans binnen. Hans, die altijd zo wild is, loopt nu zachtjes. Op zijn tenen loopt hij naar de wieg toe en samen met Mieke kijkt hij naar Petertje.

„Zullen we nu doen wie het eerst uitgekleeft is?” zegt moeder.

„Wie het eerst uitgekleeft is, wordt ook het eerst gewassen en als jullie dan schoon in jullie bedje liggen, vertel ik het verhaal.”

O, wat haasten ze zich! Hans wint het.

En terwijl moeder nog met Mieke bezig is, begint ze vast te vertellen.

„Ik ga jullie vertellen over een kindje dat geboren is. Niet over ons Petertje, maar over een kindje, dat heel, héél lang geleden geboren is.

Jullie weten nog wel wat ik jullie verteld heb over God, die de aarde en de hemel gemaakt heeft en over de twee eerste mensen, die op aarde gewoond hebben. Hoe heetten die ook weer?”

„Adam en Eva,” zegt Mieke vlug.

„Adam en Eva woonden in het Paradijs en daar mochten ze doen wat ze wilden en overal van eten, behalve van één boom, daar mochten ze niet van eten, had God gezegd.

Maar wat gebeurde er? Eva had toch gegeten van die éne boom en toen deed Adam het ook. Daarna zijn Adam en Eva bang geworden voor God en God strafte hen: ze moesten weg uit het Paradijs en helemaal alleen de wereld in. Maar God beloofde hun iets.

Heel, heel veel jaren later zal God Zijn eigen Zoon naar de aarde zenden en Die zal de mensen weer terugbrengen bij God, zó, dat ze niet meer alleen zijn.

En nu is het heel, heel veel jaren later. Er is een man en een vrouw. Ze heten Jozef en Maria. En Maria verwacht een kindje. Jozef en Maria zijn zo blij. Weet jullie nog wel, dat vader en moeder ook zo blij waren, toen ze wisten dat Petertje zou komen? En wat ging moeder toen doen? Moeder ging alles klaarmaken: de wieg en de kleertjes."

„O moeder,” valt Mieke haar in de rede, „en weet u wel dat ik alles zo heel klein vond en dat u toen vertelde dat Hans en ik ook zo klein geweest zijn?”

Moeder knikt.

„Maar Jozef en Maria weten nog een geheim. Het kindje, dat geboren zal worden, zal de Zoon van God zijn.

O, Maria kan het niet begrijpen, haar kindje zal de Zoon van God zijn! Ze zijn zo gelukkig en blij!

Over het land waar Jozef en Maria wonen, regeert een boze keizer. Hij wil hebben dat de mensen gaan naar de stad of het dorp waar hun ouders geboren zijn en daar moeten ze hun naam opgeven, want de keizer wil weten hoe alle mensen heten en hoeveel mensen er wel in zijn land wonen.

Jozef en Maria gaan ook op weg. Ze moeten helemaal naar Bethlechem. Eerst waren ze zo blij, maar nu zijn ze verdrietig. Ze kunnen niets klaarmaken voor hun kindje. En de weg is zo lang. Maria is zo moe . . . . Want in die tijd waren er nog geen treinen of auto's. De mensen moesten alles lopen en alleen de heel rijke mensen konden op een kameel of ezel reizen.

Maar Jozef en Maria waren maar eenvoudige mensen; Jozef was timmerman.

Jozef neemt Maria bij de hand en troost haar en zegt:

„In de verte zie ik al de huizen van Bethlechem. We zijn er nu heus gauw.”

„Ik ben zo erg moe,” zegt Maria. „Als we in de stad zijn, gaan we dan gauw rusten?”

„Daar zal ik voor zorgen,” zegt Jozef.

Stil lopen ze verder.

Daar zijn de eerste huizen al.

„Ik ga dadelijk naar een herberg zoeken, waar we vannacht slapen kunnen,” zegt Jozef.

„O, heerlijk, Jozef,” zucht Maria.

„Dat grote gebouw ginds is vast een herberg, daar ga ik heen,” zegt Jozef. „Kom maar mee.”

Jozef klopt aan de deur.

„Binnen,” roept een stem.

„Heeft u voor mij en mijn vrouw een plaatsje voor de nacht? We zijn zo moe en we komen van ver.”

„Nee, alles is vol,” en meteen wordt de deur dichtgedaan.

Jozef en Maria kijken elkaar aan.

„Kom,” troost Jozef Maria, „er zijn nog veel meer herbergen. Ga maar mee.”

Maar o, nergens is er plaats, overal zijn al mensen en die mensen kijken niet eens naar Jozef en Maria en ze zien niet dat Maria zó moe is.

Eindelijk aan de buitenkant van de stad, de allerlaatste herberg, worden ze binnengelaten.

Nee, er is ook geen plaats, maar ze mogen dan wel in de stal bij de dieren.

O, wat zijn ze gelukkig!

Jozef maakt van stro een bed voor Maria en daar gaan ze op slapen, moe, maar toch blij, want ze weten iets dat niemand weet.”

„Hans,” zegt moeder, „luister je nog of zal ik morgen verder vertellen?”

„Nu alstublieft vertellen,” zeggen Hans en Mieke bijna tegelijk.

„'t Is nu nacht en 't is heel, heel stil en donker buiten.

Ergens in de verte brandt een klein vuur, daar slapen de herders; één is er wakker, die waakt. De schaapjes slapen ook.

Maar o, wat gebeurt daar!

Waar komt opeens dat schitterende licht vandaan?

De herder, die waakt, maakt de andere herders wakker.

Want wat zien ze? Midden in dat schitterende licht staat een engel van God. O, die herders schrikken; maar de engel zegt:

„U moet niet schrikken. Ik kom u iets heel moois vertellen: de

Heer Jezus is geboren. In gindse stal, waarboven die heldere ster staat, is Hij geboren en ligt Hij in doeken gewonden in de kribbe. Ga maar kijken."

Er zijn steeds meer engelen gekomen en nu gaan de engelen zingen. Dat klinkt zo mooi! Ze zingen: Ere zij God!

De herders kijken elkander aan. Dan knikken ze elkander toe en zeggen: „We gaan naar die stal!"

En in die stal, waarboven die prachtige ster fonkert, zijn Jozef en Maria. En Maria houdt in haar armen een klein jongetje, haar kindje.

Ze zijn zo blij!

Maar . . . . ze hebben geen kleertjes en waar moeten ze het kindje in leggen? Ze zijn in een stal . . . .

Wat moeten ze doen?

In de hoek van die stal liggen wat doeken en daar wikkelt Maria haar kindje in en Jozef maakt de voederbak van de dieren leeg, legt er stro in en dat is zijn wiegje.

Dat kindje, de Zoon van God, heeft niets."

„Moeder!"

Moeder schrikt even, ze dacht dat Hans al lang in slaap was, hij lag zo diep onder de dekens en verroerde zich niet.

„Moeder!"

„Ja, Hans."

„Pak al mijn kleren van mijn stoel en geef die aan de Heer Jezus, ik heb nog oude kleren genoeg. Doet u het nu meteen?"

„Hans, wat lief van je, je wilt dus alles geven aan de Heer Jezus?"

„Ja moeder, want de Heer Jezus heeft niets en ik heb toch zo veel!"

„Ja Hans, dat is zo."

Ze zijn alle drie even stil. Dan zegt moeder zacht:

„Zal ik het verhaal nog afvertellen?"

De herders zijn bij de stal gekomen en zij hebben de Heer Jezus gezien en zijn voor Hem neergeknield.

Jozef en Maria dachten: hoe weten die herders het? Wij wisten het toch alleen maar!

En toen vertelden de herders van de engel.

Maria is zo blij, nu weten nog meer mensen dan zij alleen, dat de Zoon van God geboren is.

't Wordt morgen. De herders gaan weg, ze gaan naar de stad, ze willen aan iedereen vertellen wat ze gezien en gehoord hebben: dat de Heer Jezus geboren is, de eigen Zoon van God, die alle mensen gelukkig maken wil.

En Hans en Mieke, dat mogen jullie ook doen. Jullie mogen ook gaan vertellen van de Heer Jezus, die geboren is voor alle mensen. Dat is het allermooiste wat je de Heer Jezus geven kunt: aan alle mensen gaan vertellen wie Hij is en dat Hij geboren is om ons gelukkig te maken.

En als er dan mensen of kindertjes zijn, die het heel arm hebben, dan mag jij hun kleertjes geven Hans, want jij wilde ook je kleertjes aan de Heer Jezus geven.

Zullen we samen nu ons gebedje opzeggen en dan gauw gaan slapen, kinderen?"

„Moeder,” zegt Mieke, „is dit verhaal echt gebeurd?"

„Ja kind, dit verhaal is echt gebeurd.”

Moeder kust haar tweetal en Mieke en Hans dromen een mooie en blijde droom, want ze zien het Kindeke Jezus liggen in Zijn kribje.

